

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῶν Ἀθηναίων

Κάθε ψυχασάββατο, σὺν ἐρθῇ τὸ βράδυ,
Οἱ νεκροὶ σηκώνονται, λέν, ἀπὸ τὸν Ἄδην,
Τρέχουνε, γυρίζουνε σὺν τρελλοὶ ἰδὼ κάτω,
Τρῶνε καὶ χορεύουνε, πίνουν ρετσίνατο,
Κι' ἔτσι ἀποκρέουνε ὅλοι μὲ μανία,
Γιατί θάχουν ὕστερα νήστιν αἰωνία.

Βρὲ παιδιὰ, ἔστην πίστι μου, δὲ θὰ νᾶνε ψέμμα.
Στὴν Ἀθῆν', ἂν θέλετε, ρίξετ' ἓνα βλέμμα
Κάθε ψυχασάββατο ποῦ πλακώνει πρῶτο,
Καὶ θὰ ἴδῃτε, δίκαια κάνουν τόσο κρότο . .
Ἔρχονται, μαζεύονται, πρὶν ἀκόμα φέξη,
Νῆλοι καὶ νηλῆς μὲ τὸ σῶρ κ' ὅποιος πρωτοτρέξη,
Καὶ σκορπίζονται μαζῇ μέσ' τὸ κοιμητήρι,
Καὶ τὸ πῖθ θεότρελλο σιένουν πανηγύρι.
Τάχα φέρνουνε ἐκεῖ χίλια δυὸ λουλούδια
Καὶ τοὺς τάφους ραίνουνε, σὺν τὰ μαθητούδια
Ὅπου γιὰ τὸ δάσκαλο, μέσ' ἀπ' τὸ βιβλίο,
Κάνοντας πῶς μελετοῦν, λένε χίλια δύο.

Ἔτσι καὶ στὰ λούλουδα πῶρχονται κι' ἀφήνουν
—Εὐκόλο, ἀφοῦ δάκρυα δὲμποροῦν νὰ χύνουν—
Βλέπω νερότη—ἔρωτα, ταῖρι ἐκεῖ κρυμμένο,
Καὶ ὄχι, ὄχι δάκρυα γιὰ τὸν πεθαμένο . . .

Κάπου κάπου ἀκούεται καὶ παπᾶ τροπᾶρι,
Μὰ μ' ἐκεῖνο ὁ παπᾶς μόνος ξεφαντώνει,
Στὴ Ζωὴ ὁ Θάνατος κάνει τὸ φανάρι,
Κάθε μνημ' Ἀποκρηᾶς γίνεται σαλῶνι,
Κι' ἔτσι στὰ κρεββάτια τοὺς οἱ νεκροὶ ζυπνοῦνε,
Καὶ ζηλεύουν τὴ ζωὴ, τὴ ζωὴ ποθοῦνε,
Καὶ σὺν ἔρθ' ἡ νύχτα τοὺς, ἡ δικὴ τοὺς ἡμέρα,
Κάνουν ἐπανάστασι ὅλοι πέρα πέρα,
Χύνονται, σκορπίζονται, μέσ' τοὺς δρόμους ὅλοι,
Καὶ γιορτάζουν οἱ νεκροὶ τῆς ζωῆς τὴ σχόλη . . .

Πολλοὶ μάλιστ' ἀπ' αὐτοὺς, ποῦ τὴ νύχτα τρέχουν,
Οἱ φτωχοὶ, στοὺς πάγους τῶν πόση φλόγα ἔχουν !
Τοὺς ἐκάψαν τὸ πρῶτ' κάτι κάτι μάτια,
Ποῦ καὶ δυὸ φοραὶς νεκροὺς κάνουνε κομμάτια....

Κωστής.

Ο ΠΡΩΤΟΥΠΟΥΡΓΟΣ

*Ἄν καὶ σκοπὸ δὲν ἔχω τοὺς Τούρκους νὰ τρομάξω,
Ἄλλ' ὅμως, κύριοί μου, μοῦ φαίνεται καλὸ
Καὶ τοὺς ἐφένδρους ὅλους ἀμέσως νὰ συνάξω.
Λοιπὸν τὴν ἐφεδρείαν τοῦ ἔθνους προσκαλῶ.
Πλὴν πόλεμος, σᾶς λέγω, καθόλου δὲν θὰ γίνη,
Πᾶ ! πᾶ ! Θεὸς φυλάξοι ! . . . Ὁ ζοῦμε ἐν εἰρήνῃ.

*Ἐννιά χιλιάδες λείπουν ντόπιοι Ῥωμηοὶ καὶ ξένοι,
Καὶ ἐπειδὴ μὲ ὅσα τρεχάματα κι' ἂν κάνω
Δὲν εἴμπορῶ νὰ εὕρω ποῦ εἶναι τρυπωμένοι,
Εἰς τοὺς ἐξαιρεθέντας κι' ἐγὼ θὰ ξεθυμῶ.
Πλὴν πόλεμος καὶ πάλι σᾶς λέγω δὲν θὰ γίνη,
Πᾶ ! πᾶ ! Θεὸς φυλάξοι ! . . . Ὁ ζοῦμε ἐν εἰρήνῃ.

*Ἄλλ' ἂν τοὺς πάρης ὅλους, ἐσεῖς θὰ μοῦ εἰπῇτε
Μάτια πολλὰ θὰ γίνουν γιὰ τὸ ψωμὶ γαρίδα,
Μὰ ὅταν ἡ πατρίς μας βαρβαρώς ἀδικῇται,
Δὲν πρέπει νὰ ψοφήσῃ κανεὶς γιὰ τὴν πατρίδα ;
Πλὴν πόλεμος καὶ πάλι σᾶς λέγω δὲν θὰ γίνη,
Πᾶ ! πᾶ ! Θεὸς φυλάξοι ! Ὁ ζοῦμε ἐν εἰρήνῃ.

Καὶ ἂν ἐκ τῶν ἐφένδρων ἔβρεθοῦν πολλοὶ φευγάτοι,
Καὶ ἂν κι' αὐτοὺς δὲν εὕρω—ὦ ! ποῖα συμφορά ! —
Ἔ ! τότε, κύριοί μου, κι' ἐγὼ ἀπὸ γεινάτι
Βύθους καλῶ ἑστὰ ὅπλα καὶ τὴν ἐθνοφρουρά.
Πλὴν πόλεμος καὶ πάλι σᾶς λέγω δὲν θὰ γίνη,
Πᾶ ! πᾶ ! Θεὸς φυλάξοι ! Ὁ ζοῦμε ἐν εἰρήνῃ.

*Ἄς γίνη μιὰ καζάρμα τὸ ἔθνος κι' ἂς μὴ φᾶμε,
Γιατὶ ἂν ἡ Βυρώπη μᾶς ἔπῃ καὶ θὰ μᾶς ἔπῃ
Σὲ πέντε δέκα ἡμέραις στὰ Γιάννινα νὰ πᾶμε,
Τί θ' ἀπαντήσω τότε χωρὶς στρατό ; . . . Ντροπὴ !
Πλὴν πόλεμος καὶ πάλι σᾶς λέγω δὲν θὰ γίνη,
Πᾶ ! πᾶ ! Θεὸς φυλάξοι ! . . . Ὁ ζοῦμε ἐν εἰρήνῃ.

Δὲν ἔμαθα ὡς τώρα τί γίνεται ἴσθην Πόλι,
Τί εἶπεν ὁ Σουλτάνος καὶ τί οἱ Πρεσβευταί,
Ἐν τούτοις τὸ τουφέκι ζητῶ νὰ πάρουν ὅλοι,
Κι' ὁ Κότταρης κι' ὁ Λάμπας κι' οἱ ἄλλοι βουλευταί.
Πλὴν πόλεμος καὶ πάλι σᾶς λέγω δὲν θὰ γίνη,
Ὁ μᾶς τὰ δώσουν ὅλα οἱ Τούρκοι ἐν εἰρήνῃ.

Souris